

JÓ PÁSZTOR

A JÓ PÁSZTOR KÖZHASZNÚ ALAPÍTVÁNY LAPJA • 2004. NOVEMBER–DECEMBER • 6-7. SZÁM

Aranyat, tömjént és mirhát...

A betlehemi mező ma. Hátterben a város

Aranyat, tömjént és mirhát hoztak a napkeleti bölcsek. Ahol ők éltek, ezek lehetnek a legértékesebb kincsek, és hogy méltó ajándékokat vigyenek az új királynak, a hosszú út minden kockázatát vállalva hozták drága értékeiket. Pedig még az sem volt biztos, hogy odatalálnak, hogy csakugyan megérkeznek.

Elgondolkodom mindezekben, és számolgom, én mivel járulhatnék karácsonykor a kedves Úr Jézus Krisztus színe elé. Adni kellene valamit. De mit?!

Karácsonyfát már nem állítunk. Kettecskén ünnepeünk hosszú évek, másfél évtized óta. – Csillogó girlanddal, örökzöld ágakkal, szaloncukorral, csecsebecsével kidíszítjük a lakást advent utolsó hetében, és így köszönt ránk a szenteste. Alkonyatkor elcsöndesedünk, felolvasom a két csodálatos történetet, Mátétól meg Lukácstól. A modern zeneeszközök an-

dalító muzsikát csorgatnak reánk, az ismerős énekeknel bekapcsolódunk, és mi is mondjuk a magunkét. Imával is dicsőítjük az Újszülöttet. – Ünnepi falatozásunkhoz is meghívnanék szívesen, de ő már csak mennyei étkeket fogyaszt, és „újat iszik” a mennyei Atya országában.

Mit adhatnék neki? – Sorolom mim van, de hamar a sor végére érek. Nézem együtt az egészet, és összefoglalom bölcsen egy igével: „Mid van, amit nem kaptál?!”

Végül térdre ereszkedem, és azt mondom elfogódottan: Üres kézzel állok előtted, Uram. Nem adhatok aranyat, tömjént, se mirhát. Honnan is venném ezeket, és miből?! Amivel rendelkezem, a minden is kevés, azokra pedig nincs egyáltalán szükséged.

Egyetlen lehetőségem, hogy felajánlom újra – jászol gyanánt – szegény szí-

vemet. Kérlek, szüless meg nálam, nekem, bennem – ismét, ahogy ez megtörtént már számtalanszor, először zsenge ifjúkoromban. Légy életem lakója! Ne mint vendég csupán, egy-két napra, hanem folyton élj bennem! Irányíts, fegyelmezz, csitítsd háborgásaimat, tápláld lankadó hitemet, szabadíts meg a gonosztól!

Ne engedd felednem küldetésemet, amit tőled kaptam, amikor így szóltál hozzám a tengerparton: Jer, kövess engem! Követtelek, követlek roskadozó térddekkel is, csak el ne vétsem az utat, s az úton a lábad nyomát.

Jöjj, lakj bennem erős vigaszoddal, mert ecetessé savanyodik poharamban az öröm bora, amikor látom a hatalmaskodó „apró szenteket”, akik minduntalan osztani óhajtanak házad régi, gyűjtött kincsei között. Nem érti néped a lábmosás bizarr példáját. Szolga hozza a lábmosó edényt meg a kendőt, s az alázat megkezdett mozdulatsorát szolgálók fejezik be, nehogy megártson a meghajlás hosszadalmas művelete.

Szükségem van rá, Uram, hogy ismét megszülessél bennem, te, drága Szeretet és egyszerű Békesség, mert még egy ilyen ünnepen is kezdem számolgom, kit tudok igazán szeretni, s kit kevésbé. Kivel ülnék szívesen a fügefafa alatt, csöndes derűvel poharazgatván, s ki az, akitől igen rossz néven venném, ha szennyes cipőtalpával küszöbömet kopatná.

Hívlak, várlak, kérlek, szüless meg tiszta alommal bélelt szerény jászolomban, méltatlan életemben. Vigyázok rád nagyon, lesem minden kívánságodat, s csak az a kérésem, vigyázz rám te is, és mindössze egyetlen forró óhajom van, hogy „Jézus, emlékezzél meg rólam, amikor eljössz királyságodban!”

Gerzsenyi Sándor

Minden kedves Olvasónknak Istentől megáldott karácsonyt és boldog új évet kívánunk!

Mit mond a Biblia a dicsőítésről?

„Az Úr dicséretét hirdeti ajkam, áldja mindenki az ő szent nevét mindörökké!”

(Zsoltárok 145:21)

„Hárfakisérettel danolászna, és azt hiszik, hogy zenéjük olyan, mint Dávidé.”

(Ámós 6:5)

A fenti két igeverstről rögtön érzük, hogy ellentétben állnak egymással. Ámós azt mondja, hogy vannak olyanok, akik úgy gondolják, hogy a zenéjük, az éneklésük Dávidéhoz fogható, a próféta azonban danolászásnak minősíti ezt. S elmondja a próféta, hogy Isten magasztalását lehet jól, és lehet rosszul is csinálni.

„Az Úr dicséretét hirdeti ajkam, áldja mindenki az ő szent nevét mindörökké!” – mondja a 145. Zsoltár. Nekem sokszor felteszik azt a kérdést: „Miért kell erről beszélni? Ezt csinálni kell!” – mondják. Én három „de”-vel szeretnék erre a kérdésre válaszolni.

1. Igen, de a túl gyakran használt fogalmak el szoktak szürkülni. Ma ilyen divatszó a dicsőítés, ezért mindenképpen meg kell nézni, hogy mit is jelent, mert ez a gyakori használata miatt feledésbe merülhet.

2. Igen, de ez azt feltételezi, hogy tudjuk hogyan kell csinálni az Isten dicsőítését. Vajon tényleg tudjuk?

3. És a harmadik de, hogy tudjuk-e mi- ben is áll a dicsőítésnek a lényege? Erre szeretnék válaszokat adni a Szentírás alapján.

1. Miben áll az Istendicsőítésnek a lényege?

A keresztyénségre – különösen az istentiszteletra – óriási hatással vannak azok a jelenségek, amik a mai világunkban találhatók. Két tendenciát szeretnék megemlíteni.

a) Az egyik az, hogy a késztermékek világában hozzászoktunk a kész válaszokhoz. A dicsőítés kapcsán is osztják emberek a kész válaszokat. Azt kérem, hogy ne higgyünk azoknak, akik azt mondják: „ne kérdezz, ne gondolkodj, csinálj azt, amit mondok”.

Pál apostol azt mondja: „gondolkozz azon, amit mondok – ülj le, gondold végig, mit írtam neked – mert az Úr megadja majd neked, hogy mindent megérts”. (2Tim 2:7) Isten Igéje soha nem beszél le

minket a gondolkozásról. A Zsoltárokból találjuk leggyakrabban azt a felhívást, hogy Isten dolgain elmélkedjünk. Isten dicsőítése akkor fog az életünkben kiteljesedni, hogyha arra is szánunk időt, hogy kinyitjuk a szemünket, s meglátjuk azt, hogy Isten hogyan munkálkodik. A gondolkodás Isten dolgain szinte megelőlegezi a helyes Isten-dicsőítést.

b) A másik gondolat, ami a világból tapasztalható hatás, hogy csak a jelennek, az adott pillanatnak van jelentősége. Azt gondolom, hogy ha ez célt ért a mi gondolatainkban, akkor az istentiszteletben is mindig csak az élmény lesz az érdekes.

Az Isten Igéje azt mondja, hogy az Isten dicsőítésének van előzménye – gondolkozunk Isten dolgain – és van folytatása is, mert Isten jelenlétében feltöltődünk, és más emberként lépünk tovább, és az hattással lesz a hétköznapi életünkre is.

2. Az Isten dicsőítésének az alapjai

A Szentírásban az Isten és az ember közötti történet egyetlen egy szóval leírható, és ez a párbeszéd. Isten megszólal és várja a választ. Válaszadásra lettünk teremtvé.

Hogyan szól az Isten? Úgy, hogy cselekszik. Például a történelemben munkál-

Ifjúsági Találkozó Pesterzsébeten

Ifjúsági találkozót tartottunk október 9-én délután a Pesterzsébeti Imaházban. A BBEK ifjúsági szakosztálya szervezésében megrendezett alkalom fő gondolata „Isten dicsőítése” volt, mely kérdés biblikus körüljárásában Lórik Levente, a Rákosszentmihályi Gyülekezet lelkipásztora, a BTA taná-

ra volt segítségünkre nívós és lelki előadásával. Az istendicsőítés énekes részében a BTA gospel szakirányos hallgatói vezettek bennünket Almási Kornél koordinálásában. Több mint száz fiatal gyűlt össze az imaházban, s érdeklődve figyelte az előadást, az életszerű biznyságtételeket, s lelkesen énekelt. Természetesen volt közös imádkozás, beszélgetés is, ami felszabadult légkörben

folytatódott a szeretetvendégség során. Sokan érdeklődtek már a helyszínen a folytatás felől, igényüket fejezve ki hasonlóan értékes, eligazító előadások és moderált ifjúsági találkozók iránt. A következő alkalomra hamarosan sort kerítünk.

Várady Endre

az ifjúsági szakosztály vezetője

(Missziókerületi Értesítő 2004. november-december, 5. szám)

A közös éneklést vezető együttes

A résztvevők

kodva megszabadítja az ő népét Egyiptomból. A természetben úgy cselekszik, hogy áldást ad és gondviselő Isten. Isten úgy is megszólítja az embert, hogy valóban adja az ő beszédét, megszólalnak a próféták, megszólal Isten Igéje. A döntő momentum az, hogy van-e, aki válaszol? A teremtett embernek, nekünk embereknek az a feladatunk, hogy válaszoljunk az Istennek.

Hogyan szólalhat meg az ember? Ugyanúgy, ahogy Isten is megszólal, tettekben és szavakban. A válaszuk lehet egy egyszerű őszinte imádság, vagy az is, hogy elmegyünk a magunk gyülekezetébe, és az istentiszteleti közösségben válaszolunk, énekekkel, vagy egy bizonyásgtételel a megszólaló Istennek. Vagy válasz az is, hogyha keresem és cselekszem ennek az Istennek az akaratát.

Manapság végzetesen egyoldalú az, amit sokan Isten dicsőítéséről mondanak. E szerint a dicsőítés nem más, mint az istentiszteletnek egyik eleme, mégpedig a hangszeres kísérettel történő éneklés. A Szentírás fényében nem fogadható el, hogy „csak a hangszeres éneklés az Isten-dicsőítés”, mert ez így nem igaz. Ez is az Isten-dicsőítés egy része. A mai tendenciákkal szemben hangsúlyozom azt, hogy ez csak az egyik eleme az Isten magasztalásának. Látható az a Bibliából, hogy Istennek válaszolni nemcsak úgy lehet, hogy eléneklek egy éneket, hanem úgy is, hogy rendszeresen imádkozom és rendszeresen olvasom a Bibliát.

Ha azt megértjük, hogy mit jelent a „dicsőség” szó a Szentírásban, akkor azt is megértjük, hogy miért nem lehet csak az éneklés Isten dicsőítése. A héber szó azt jelenti, súlyosnak, tekintélyesnek, hatalmasnak lenni. Az Isten dicsősége a Biblia gondolkodásában azt jelenti, hogy az Ő hatalma és tekintélye, az, ami a legkülönbözőbb módon válhat érzékelhetővé a világban. Például Isten dicsőségének, hatalmának és tekintélyének az egyik érzékelhető formája a teremtett világ. Egy másik megnyilvánulási formája Isten dicsőségének, hogy elküldte Isten az Ő egyszülött Fiát, Jézus Krisztust.

Isten dicsőítése azt jelenti, hogy elismerem Isten dicsőségét. Elismerem az Ő hatalmát, gazdagságát, nagyságát, és kifejezem a tiszteletemet. Felismerem az Ő munkáját, és ezért dicsőítem Őt. Isten ismerete nélkül nem lehet Istent dicsőíteni semmilyen formában. Istenről való gondolkodás nélkül nincsen igazi dicsőítés.

3. Isten dicsőítésének az útjai, módjai

Isten dicsőítésének az útjairól szeretnék néhány olyan üzenetet átadni, amik mellett ma könnyen elmegyünk.

a) Az Isten-dicsőítéshez az is hozzátartozik, hogy gyümölcsstermő a keresztyén életünk. (János 15:8)

b) Az dicsőíti az Urat, hogy megcsináljuk azt, ami a Krisztus-követésben a feladatunk, pl. az, hogy naponta tisztességesen elvégzem a munkámat. (János 17:4)

c) A gyülekezet életének értelme és léteinek alapja tulajdonképpen az Isten magasztalása. „Tisztességesen éljete a pogányok között, hogyha valamivel rágalmaznak, titeket, mint a gonosztevőket, a ti jó cselekedeteiteket látva, dicsőítsék Istent a meglátogatás napján.” (1Péter 2:12)

d) Adott esetben a hívő ember szenvedésének is Isten magasztalására kell lennie. (1Péter 4:16)

e) Meggyőződésem, hogy Isten dicsőítéséhez hozzátartozik az is, hogy elnémulunk az Isten előtt. Isten magasztalásának a csúcsa amikor elfogy a szó, amikor nem tudunk tovább beszélni. Máté 28. fejezetében azt olvassuk, hogy Jézus Krisztus feltámadásakor az asszonyok félelemmel és nagy örömmel futnak, hogy megvigyék Krisztus feltámadásának hírét a tanítványoknak, akkor Jézus szembe jön velük, és azt mondja: „legyetek üdvözölve”. Mit mondanak az asszonyok? Semmit. Egy dolgot csináltak: odamentek hozzá, megragadták a lábát és leborultak előtte. Ez a csúcsa az imádatnak: a meghajlás, az Úr előtt való leborulás, az önmagam megadása Isten előtt. Egy szót nem szólnak ezek az asszonyok, de ők dicsőítik az Istent.

Isten magasztalásának sokféle módját és alkalmát megragadva járjuk végig az utat mindannyian. Meggyőződéssel valom, hogy ez egy örömteli út. Gondolkozunk Istennek a dolgain az életünkben, hogy utána, amikor ezek mind-mind elének kerülnek, akkor valóban ne maradjon el a szívünkben a hálaadás, Istennek a magasztalása.

(Lőrík Levente 2004. október 9-i Pest-erzsébeti Ifjúsági Találkozón elhangzott előadásának szerkesztett változata)

Az előadás teljes szövege olvasható és meghallgatható az interneten a www.jopasztor.baptist.hu és a www.bbek.baptist.hu weboldalon a teljes konferenciái anyaggal együtt.

A Messiás uralkodása

Ésaías 9. fejezet alapján

Sötétségben jár a nép századok óta
A halál árnya völgyében botorkál
És amikor már elfogy a reménység
Megjelenik a drága Messiás
Az előre oly gyakran megjelentett
S egy szempillantás alatt fény ragyog
A halál szakadékában lakókra
Ez a fény élet, újjászületés
Az örömmel és ujjongásnak fénye
Mint az aratás vidám ünnepén
Szoktak örülni mind az emberek
Az új kenyérnek, amely legyen áldott
Vagy mint mikor a győztes hadfiak
Körülállják a zsákmányhalmokat
És vigadozva, egyenlő arányban
Részeseznek a szerzeményeikből

Megérkezik a drága Messiás
A várva-várt, az epekedve hívott
És összetöri a nyúzóik igáját
S a botot, mellyel a verőlegények
Véresre verték az Úr népe hátát
A sanyargató vesszőjét szétzúzza
A menetelő marcona vitézek
Mindent eltipró csizmája lefoszlik
Vértől csepegő köpenyük szakadtan
Tűz martalékává lesz és elég
Hamuvá válik és a szürke pernyét
Kacagva szerte szórja a vihar

Mert megszületett a Gyermeke, a Fiú
S az uralmat az Ég órá ruházza
És ily neveken lesz majd ismerős
Ha hódolói lábához omolnak
Csodálatos Tanácsos, Erős Isten
Örökkévaló Atya. Nagyobb nincsen
Ő lesz a Békesség nagy Fejedelme
És béke lesz a földön és a mennyben
Szent uralmának nem lesz soha vége
Pillantásától mind megszégyenül
Ki ellenáll, mert övé az erő
És a hatalom most és mindörökké
Nevére meghajolnak mind a térdek
És meghajol minden szív mindenütt
Ő lesz az egyetlen uralkodó
Mennyben és földön és a föld alatt
S minden nyelv vallja: Jézus Krisztus Úr
Az Atya Isten dicsőségére
Ámen, dicsőség, halleluja, ámen!

Gerzsenyi Sándor

„Jeles” napok

Adventi igei olvasmányaim között ebben az évben első helyre kerültek a „jelek”, az „előjelek”, amelyek az Úr Jézus Krisztus közeli érkezésére mutatnak. Ehhez az alapigém Máté Evangéliumának a 24. része volt, valamint a Márk és Lukács Evangéliumának párhuzamos fejezetei. Megrázó élményekben van részem, amikor látom a „beazonosíthatóságot”, vagyis hogy ezek a jelek már csaknem teljes egészében megvalósultak.

Hadd soroljam a címszavakat! – A megtévesztés. – Az én nevemben... – Hamis Krisztusok és hamis próféták. – Háborúk és háborús hírek. – Nemzet nemzet ellen. – Éhínségek. Földrengések. – Járványok. – Átadnak bíróságoknak kinnváltásra. – Megölnék benneteket. – Gyűlöl titeket minden nép. – Sokan eltántorodnak a hittől, és árulók lesznek. – Gyűlölik egymást az emberek. – Megsokasodik a gonoszság a földön. – A szeretet sokakban meghidegül. – Az evangéliumot az egész világon hirdetik. – Testvér a testvérét, apa a gyermekét halálra adja. – Gyermeknek szülei veszét okozzák. – Mindenki gyűlöl majd titeket. – Az emberek megdermednek a félelemtől és annak sejtésétől, ami a földre vár. – Mámor, részegség, megélhetés gondja (Szívetek el ne nehezüljön!) – Hát, nagyjából ezek!

Érdemes lenne mindegyikről óvó és intő tanításokat mondani vagy írni. –

Én most csupán egyre szorítkozom, ezzel akarom megszólítani a Jó Pásztor szétzóródott nyáját. Ez pedig a MEGTÉVESZTÉS, vagy HITETÉS. Bizom benne, hogy amit erről leírok, az nem hitetés, hanem kiáltó szó a pusztában.

MEGTÉVESZTÉS. – Alapvetően arról van szó, hogy az utolsó időkben feltűnnek az ál-krisztusok, emberek, akik mérhetetlen lelki gögjükben bátorkodnak önmagukat Krisztusnak állítani, vagy híveik által próbálják imádatni magukat. Ilyenről eddig én még nem hallottam, mármint az első megállapításról, hogy valaki az Úr Jézus Krisztus inkarnációjának állította volna magát. Arról azonban igen, hogy emberek elfogadják az egyedül Istennek kijáró hódolatot, imádatot. – Mivel Krisztus csak vallásos körökben ismert személy, nyilvánvalóan látszik, hogy az ál-krisztus vallásos (talán kizárólag keresztény) környezetben fog felünni.

Arról már hallottunk, olvastunk, sőt, filmeket is láttunk, hogy egy-egy fékevesztett vallási vezető szinte az imádatig menő tiszteletet követelt maga iránt – Istennek kijáró feltétlen engedelmességgel együtt. Ezért fordulhatott elő, hogy fanatizált bábu-emberek tömegesen választották az öngyilkosság valamely nemét, olyan hamis ígéretekkel feltűzelve, hogy így az ő „istenük” (lelki vezetőjük) nemes közbenjárása által valami elképzelhetetlenül csodálatos üdvösségben fognak részesülni. – Szerencsétlen, megtévesztett emberek!

A megtévesztés egyéb módozatai is elképzelhetőek, sőt az egész földön elhatalmasodott a félrevezetésnek, becsapásnak számtalan fajtája. A reklám legnagyobb attrakciója a megtévesztés. Hangzatos ígéretekkel fölkelte az érdeklődést, képtelen lehetőségeket tár a gyanútlan szemlélő elé, virtuálisan még be is mutatja, harsány ígére-

Varázslók, sámánok, táltosok, boszorkányok, jósok-jósdák, csodadoktorok, igézők, vajakosok, látóasszonyok, babonás hitek és hitetők.

A kolosséi és a laodiceai hívőket a pogány szellemi hatásoktól óvja az apostol, ekként: „nehogy valaki titeket megtévesztő szavakkal félrevezessen!” (Kol 2:4). Vagy később így szól: „Rabul ne ejtsen valaki titeket olyan bölcselkedéssel és üres megtévesztéssel, amely az emberek hagyományához, a világ elemeihez, és nem Krisztushoz alkalmazkodik!” (Kol 4:8). – Egy régi írás szerint: „Van út, amely egyenesnek látszik az ember előtt, de végül a halálba vezet” (Péld 14:12). Hóseás próféta ezeket a bálványimádó, pogány praktikákat szellemi parázsnak tartja, és mélyen elítéli (Hós 4:12).

A hitetés egy újabb területe a gyülekezet. Úgy szoktuk ezt nevezni, hogy „látszatkeresztélyesség”. A klasszikus példa a

*A harsona új kezdetre szólít!
Ne csüggedj, bátorítson
a győzelem reménye!
A kudarc nem elbukás,
nem is vereség,
hanem egy új kezdet
áldásának kovásza.*

– Simon András –

tekkel próbálja elaltatni józan figyelmüket, s ha hitelt adtunk hazugságainak, önszántunkból még meg is fizetjük az álomlehetőség vételárát. Mikor „felébredünk”, már késő! A megtévesztő bezsebeli jogtalan jutalékát, s ha reklamálunk, felhívja a figyelmünket valamire, amit mi nem vettünk észre, amit talán meg sem értettünk igazán. A megtévesztés áldozataivá váltunk.

Leleki téren is működik a megtévesztés.

János apostol vigyázásra int, amikor így nyilatkozik (2Jn 1:7): „Mert sok hitető jött el a világba”. S mindezt kétezer évvel ezelőtt mondja! Tehát már akkor is...

Pál apostol arra figyelmezteti fiatalabb munkatársát, hogy „az utolsó időkben némelyek elszakadnak a hittől, mert megtévesztő lelkekre és ördögi tanításokra hallgatnak” (1Tim 4:1).

Ez a téma külön tanulmányt érdemelne:

Timótheushoz írt intelem: „Az ilyenek a kegyesség látszatát megőrzik ugyan, de annak az erejét megtagadják. Fordul el tehát ezektől” (2Tim 3:5).

Jézus tanítása erről – kortársaira nézve – megdöbbentően hiteles, amint a farizeusokat dorgálja: „Kívülről ti is igazaknak látszotok az emberek szemében, de belül tele vagytok képmutatással és törvényszegéssel” (Mt 23:28).

Jaj nekünk, ha mi is beletartozunk ebbe a „szériába”! – Jakab apostol e gondolat-körben ekként fejt ki véleményét a gyülekezet hitetőjéről: „Ha valaki azt hiszi, hogy kegyes...” (Jak 1:26). Ez kárhózatos, öncsaló élet. – Az Úr Jézus ezt mondja tanítványainak: „Vigyázzatok, hogy meg ne tévesszen valaki titeket!” – A hitetés mögött maga a sátán az inspirátor, ő az a „valaki”, aki embereket ölt magára ruha gyanánt, és

végzi hitető, gonosz munkáját. Ez a romboló munka addig tart, míg Jézus vissza nem jön: „Megragadta a sárkányt, az ősi kígyót, aki az ördög és a sátán, megkötözte ezer esztendőre, levetette a mélységbe, bezárta, és pecsétet tett rá, hogy meg ne tévessze többé a népeket” (Jel 20:2–3).

Mindezeket átgondolva és önvizsgálatot tartva, valljuk meg bűnbánattal, hogy bennünk is van hajlandóság a vallásos színészkedésre, az ügyeskedő képmutatásra, a hosszúarcú hitetésre. Minden ember szereti magát jobb színben feltüntetni, „retusálni” a képét, „hogyan lássák az emberek” és ámuljanak: „Milyen jól nézel ki! Milyen jól tartod magad!” – Nekünk, hívőknek talán nem a hitetlenkedés a nagy kísértésünk, hanem a hitetés. Igaz, hogy ez az Úr Jézus Krisztus visszajövetelének egyik biztos előjele, de azért ne ezzel próbáljuk „sürgetni” az ő visszatérését!

Gerzsenyi Sándor

ÉLETUTAK

Nagy János

1920. július 14-én Budapesten születtem. Édesanyám velem együtt hét gyermeknek adott életet. Két testvérem néhány hónapos korában meghalt, öten felnőtünk (Sándor 1912–1990; Lajos 1913–1994; József 1915–1985; Mária 1923–1982).

Elemi és polgári iskolai tanulmányaimat Újpesten végeztem, majd a Budai Állami Tanítóképző Intézetben 1940 júniusában kaptam diplomát. Szüleim 1921-ben tértek meg és merítkeztek be. Családunk lelki otthona az Újpesti Baptista Gyülekezet volt. Örömmel emlékezem Révész Zsigmond vasárnapi iskolai főtanítóra, általa ismertük meg a szép bibliai történeteket. Pisszmann-Pannonthalmi Béla lelkipásztorunk igehirdetései, szüleink példás hívő, imádságos élete nagyban hozzásegítettek a megtéréshez, 1936. július 12-én merítkeztem be Pannonthalmi Béla tv. által, s lettem tagja az Újpesti Baptista Gyülekezetnek. Aktívan részt vettem a fiúkori munkában, megválasztottak annak elnökévé. Énekeltem az énekkarban.

1941-ben a Székesfehérváros pedagógusa lettem. Nyáron budapesti gyerekeket üdültettem a Balatonnál, ősszel pedig a Fiúárvaházban lettem nevelő állandó bentlakással, ezért csak ritkán lehettem otthon, mint szabadnapos.

1938-ban egy szíriai misszionárius szolgált Újpesten, és bizonyágtételében elmondta, hogy 18 éves korától kezdve éveken át imádkozott azért, hogy Isten válasszon neki segítőtársat, és ne ő maga.

„Te vagy Uram, reménységem,
Te vagy Uram, bizodalمام ifjú korom óta.
Öregkoromban se vess el engem,
ha elfogy az erőm, ne hagyj el!” (Zsoltárok 71:5,9.)

Ez a gondolat nagyon megtetszett, s mivel akkor éppen 18 éves voltam, elhatároztam, hogy ezután imádkozni fogok ezért én is magamra nézve. Imáimra válaszul Isten megmutatta később álomban (1942-ben), hogy Kolozs Ilonát vegyem feleségül. Az Úrtól kapott ajándéknak tekintettük egymást, de ennek megvalósulására még hét évet kellett várunk. Ilonka édesapja szigorú volt, és leányainak csak eljegyzés után engedte meg a vőlegényükkel való levelezést. Mivel 1942 októberében bevonultam tényleges katonai szolgálatra, arra kértem Kolozs testvért, hogy engedélyezze a levelezésünket, mivel mi szívünkben már eljegyeztük egymást. Megengedte, csak vigyázásra intett bennünket. A mai napig is őrzöm – a többi levéllel együtt – az első két levelet: az enyémet és az ő válaszat.

Először Szatmárnémetiben, majd Tasnádon, voltam katonai szolgálatban. A közeli Érszakácsiban többször találkoztam hívő testvérekkel. 1944 szeptemberében kerültem a frontra a Keleti Kárpátokba, majd innen visszavonulással megérkeztünk Budapest térségébe. 1944 karácsony szentestéjén Budaörsön ünnepeltük a szentestét bajtársaimmal, amikor riadóztatták századunkat. Az egész faluban szétszórtan elszállásolt katonákat, lovakat, szekereket kellett összeszednem reggel 8 órára – mint a fogatolt vonatrészleg parancsnoka –, közben a szovjet csapatok már lötték Budaörsöt is. Amikor reggel visszaértem szálláshelyemre, megdöbbenve láttam az ágyam melletti falat bedőlve arra az ágyra, amelyben addig éjszánként feküdtem. Hálát adtam az Úrnak, hogy megmentett. Ezután Budapest felé indultunk, és lövöldözések, bombázások, gránátbecsapódások közepette csodálatos módon egy karcolás sem esett rajtam. Isten gondviselése volt ez is.

1945. február 7-én a Kis-Gellérthegybe épített sziklaközpontba vezényeltek 6 honvéddel egy kút ásása céljából. Itt is találkoztam hívő testvérekkel, akikkel énekelünk, imádkoztunk, igyekeztünk bátorítani egymást. Aztán néhány nap múlva, február 10-én szovjet hadifogságba estem az ott lévő magyar katonákkal együtt. Különböző helyekre hurcoltak, s közben egyre növekedett a számunk. Kiskunfélegyházán egy hónapon át a Tanítóképző épületében

– S. A. –

Hiszek a csodában!

Én hiszek a karácsonyi csodában!
Az ősi ígélet valóra vált:
Az „asszony magva” győztesen kisarjadt,
Nagy fény váltotta fel az éjszakát.

Tündöklő csillag származik Jákóbból,
S királyi pálca támad, szent jogar –
Ezt mondja Bálám, bár dacos ajkával
Ő áldást prófétálni nem akar.

De lelkét Isten Lelke megragadja,
S a Felségestől jön az ismeret.
Leborulva, ám megnyíló szemekkel
Cippór fia egyebet nem tehet.

Én hiszek a karácsonyi csodában,
Mert látom Jézust most és oly közel,
Hogy kiárad rám áldott békesége,
És oltalmazó karja átölel.

Gerzsenyi Sándor

voltunk tétlenségre kárthatva. Ott volt egy kárpátaljai ruszin zászlós, aki azt mondta, hogy nem kerülhetjük el az orosz fogságot, s ezért felajánlotta, hogy megtanít minket oroszul. Csak kevesen jelentkeztek az „ingyen tanfolyamra”, talán öten-hatan. Én is köztük voltam, és szorgalmasan tanultam a cirill betűket és az orosz szavakat. A ruszin zászlósnak sajnos igaza lett. Sok huzavona után 1945. április 9-én megérkeztünk az ukrainai Donbász szénbánya vidékre, Brjankába a 7144/2 hadifogolytáborba. Amikor megérkeztünk, már névsort tudtam írni cirill betűkkel. Voltak németek is a táborban. A németet még a polgáriban és a tanítóképzőben tanultam kilenc éven át. Időnként tolmácsoltam nekik. Brjankában töltöttem három és fél évet, mint felszíni munkás; szabadulásom előtt a regisztrációnál mint orosz–magyar tolmács működtem.

Amint megérkeztünk a táborba, ruháinkat le kellett adnunk fertőtlenítésre. A zsemben tartott Bibliát azonnal elvették, de Isten gondoskodott arról, hogy ne maradjunk Szentírás nélkül. Antal Sándor nyíracsádi barátkozónak volt Bibliája, aki a fogság után megtért és bement. Egy Biblia ezer magyar hadifogoly részére! Amikor nagy ritkán szabad vasárnapot kaptunk, 25-30-an jöttünk össze: katolikusok, evangélikusok, reformátusok és barátomat is beszámítva ketten baptisták. A résztvevők engem kértek meg, hogy tartsak istentiszteletet. A kultúrházban jöttünk össze, ahol a függönyre egy nagy keresztet helyeztünk, majd később az egyik barakkban találtunk helyet, és ott az asztalra helyzetünk egy kisebb keresztet és mellé a magyar nemzeti zászlót. – Hálát adok az én Uramnak, hogy méltatott erre a szolgálatra, akkor még nem mint lelkipásztort, hanem pedagógust. Bejárhattam a gyengélkedőből kifejlesztett kórházba, ahol a betegeket lelkigondoztam. Utólag már látom, hogy misszionáriusi munka volt ez.

Fogságom utolsó évében két baptista testvérem érkezett egy csoporttal: Burai Pál Mezőberényből és Sztyehlik István Pilsről. Ettől kezdve gyakrabban is összejöttünk – mi hárman – énekelni, imádkozni, Igét tanulmányozni, egymás hite által épülni. Negyediként hozzánk csatlakozott egy érdeklődő római katolikus bajtársunk is, Nagy István Budapestről. A fogságból hazajövet ő is megtért az Őskeresztény Gyülekezetben.

Énekeskönyvünket egy általam „szerkesztett”, emlékezetből leírt kb. 50 éneket

tartalmazó kis könyvecske jelentette. Egy pár hegyivadász bakancsért cserébe kaptam egy nagy ív papírt, ebből készítettem a kis énekeskönyvet „A reménység hangjai” címmel.

Magyar Bibliánk sorsáról még annyit, hogy amikor Antal Sándor barátunk megbetegedett, és hamarosan hazakerült, kértük, hagyja nálunk Bibliáját. Ő engedett a kérésnek, és mi még két éven át olvashattuk Isten Igéjét. Amikor 1948 szeptemberében a magyar hadifoglyok nagy részét hazaengedték, még sokan maradtak az elit alakulatokban harcolt foglyok közül. Ezek a bajtársak arra kértek bennünket, hogy hagyjuk ott nekik a Bibliát. Megtettük. Évekkel később Vizér Máttyás és Orosz György bajtársaimmal találkoztam, akik elmondták, hogy még hosszú évekig olvasták a náluk lévő egyetlen magyar Bibliát.

Ami ezidőbeli „irodalmi munkásságomat” illeti, elkészítettem „Emlékeim a szovjet hadifogságból” címmel egy negyvennégy verset tartalmazó füzetet, kiegészítve 6 magyar és 20 orosz nyelvű énekszerzeménnyel, színes illusztrációval ékesítve. A megsárgult lapok mindegyike őrzi az elmaradhatatlan cenzúrát, a tábor ellenőrző bélyegzőjét...

1948. október 3-án vasárnap hajnalban érkeztem haza a fogságból. Kissé ugyan legyengülve, de egészségesen hazasegített az Úr. Első utam – szüleimmel együtt – az újpesti imaházba vezetett, ahol hálát adtunk Mennyei Atyánknak, aki a fronton is, a fogságban is megőrzött, megtartott kegyelmében. Ekkor dr. Haraszi Sándor testvér volt a gyülekezet lelkipásztora, de svájci tanulmányútja miatt Kovács Géza testvér vezette a gyülekezetet. Mindenki örömmel üdvözölte a volt hadifoglyot. Ezután új korszak kezdődött életemben.

Sokat foglalkoztatott a katonaság alatt az elhívás gondolata. A fogság után a gyülekezetben az ifjúsági munkában vettem ki részemet, a polgári életben pedig folytattam a pedagógusi pályát. 1949. február 3-án a hajdúböszörményi imaházban házasságot köttem Kolozs Ilonkával, aki hűséges segítőtársammá lett mindvégig. Házasságunkat Isten három leány- és egy fiúgyermekkel áldotta meg. (Hét unoka és négy dédunoka örvendeztet.)

A pedagógusi pályát folytattam. Egy átkepző tanfolyam után hivatalosan is tanítottam az orosz nyelvet. 1952-ben az Egri Tanárképző Főiskolán szereztem tanári oklevelet orosz nyelvből. Akkoriban nagy szükség volt az orosz nyelvtanárookra,

ezért megbecsültek, de enyhén szólva nem örültek, hogy hívó emberként tettem mindezt. A gyerekek viszont szerettek, mert játékosan tanítottam nekik az orosz.

1954-ben megerősödött bennem az Úr hívása a szolgálatra. 1955 januárjában elfogadtam a Kondorosi Gyülekezet és Körzet meghívását, ahol április 24-én lelkipásztorrá avattak. Ezután teológiai tanulmányokat végeztem vizsgakötelezettség nélkül.

1957 augusztusában meghívást kaptam a két angyalföldi gyülekezettől (Jász utca, Váci út) lelkipásztori szolgálatra. 1958-ban egyesült a két gyülekezet, az imaház a Váci úton maradt, a Jász utcai imaházat pedig lelkipásztorlakássá alakították át. Nagyon jó előjáróság működött a gyülekezetben. A gyülekezet taglétszáma egyre emelkedett a megtérések, valamint az újrafelvételek és ideköltözések által. Sokan költöztek Tarpáról és környékéről Budakalászra, Ürömpre és Pomázra, akik a gyülekezetünkben találtak lelki otthonra.

1981-ig szolgáltam a gyülekezetben. Nyugdíjazásom után 1986–87-ben kiegészítő szolgálatra hívtak vissza ismét a gyülekezet. Ezt megelőzően és utána is alkalmi és rendszeres szolgálatvégzésre kaptam felkérést Budapest környékén, Dunántúlon és a Kőrösvidéken, sőt Erdélyben is. 1992 áprilisától 1993 augusztusáig másfél éven át Kondoroson végeztem helyettesítő szolgálatot. Jelenleg is az Angyalföldi Gyülekezet tagja vagyok.

Közegyházi szolgálataim is voltak szép számmal. Az 1957-től újra meginduló Békehírnök korrektora lettem, és ezt a munkát – három évi megszakítással – 1997. december 31-ig végeztem. 1957 őszétől kezdve tanítottam a Teológiai Szemináriumban – először csak orosz nyelvet, később egyházszervezet-tant és pszichológiát. 1962-től 65-ig megbízást kaptam az igazgatói munkakör betöltésére. Ezt az utóbbit egyáltalán nem akartam, de ezt megelőzőleg bátyám, Nagy József volt az igazgató, akit országos elnökké választottak, és a két tisztséget nem tölthette be egyszerre. Az AEH „tanácsára” engem neveztek ki erre a tisztségre. Bár egyházunk vezetői tanácsolták, hogy tegyem tiszteletemet az AEH-ban, én egyszer sem mentem oda. Az Úr megőrzött és semmi bántódásom nem lett belőle. E szolgálat befejezése után az egyház számviteli adminisztrátora lettem 1979-ig, majd egy évig pénztárosként tevékenykedtem. Tagja vol-

tam az Énekeskönyv Bizottságnak már 1960-ban is, és a legutóbbinak is 2003-ban.

1960-tól kezdődően vezettem naplót. Ebbe mindent részletesen leírtam: a történeteket és azzal kapcsolatos véleményemet is. 1974 tavaszán történt, hogy a közgyűlés befejezése után arra kértek, hogy másnap menjek be a központba és pontosítsunk valamit az elhangzottakból, mert én úgy is mindent jegyzetek. Nem egészen értettem, hogy miért van erre szükség, mikor három jegyző ült az asztalnál. Miért nem őket kérdezik? Akkor kaptam észbe, hogy a naplót a Nap utcai imaház padján felejtettem a közgyűlési ebéd-szünetben. Ijedtségemet csak fokozta, hogy a lelkipásztori közösségben előzőleg ott volt Palotay Sándor is. (Ma már alig hihető, de akkoriban, a kordokumentációnak is beillő naplóm főbenjáró bűnnek számított.) Amikor hazamentem, félelmemben elégettem minden naplót, 14 évre visszamenőleg. Másnap a kért témában egy rövid összegzés szövegét vittem be. – A dologból végül is nem lett „ügy”, én pedig nagyon sajnálom kárba vesztett naplóimat. Azóta is vezetek naplót, de csak a szigorú tényeket írom le, és nem kommentálok...

1980. augusztus 1-jén nyugdíjas lettem. Korábbi ígéretemhez híven kiköltöztünk a Jász utcai szolgálati lakásból és Ürömré, Ilona leányomék házába költöztünk. Vöm, Csürke Elek mérlegműszerész – ezermesterként (kőműves, ács, burkoló, parkettázó, tapétázó) kétszobás, összkomfortos lakást épített részünkre a tetőtérben. 1981 utolsó hetében felköltöztünk az új lakásba; feleségem és én. 1990. március 15-ig vele együtt; az Úrhoz költözése után egyedül, de leánnyal, vőmmel, unokámmal együtt is békességben, szeretetben élünk. Isten után nekik köszönhettem nyugodt, békességes, öregségemet. Szeretetteljes a kapcsolatom másik három gyermekemmel és szeretteikkel is: Ibo-lyáékkal, Jánosékkal és Ágiékkal. Gyakran meghívunk vasárnapi ebédre vagy születésnap alkalmakra. Mindezt legyen hála mennyei Atyánknak!

*

Nem voltam méltó arra, amire Isten elhívott engem. Csodálom Őt, hogy erőt adott mindezek elvégzéséhez. Kiváltság volt ez, amiért Istent dicsőítem.

Nagy János
nyugalmazott lelkipásztor

A JÓ PÁSZTOR ALAPÍTVÁNY 20 millió forint értékű gyógyszersegélyt küld KÁRPÁTALJÁRA

Előző számunkban jeleztük, hogy karácsonyra élelmiszer- és gyógyszersegély-szállítmányt tervezünk átvinni Kárpátaljára. Örömmel számolunk be arról, hogy az egyik legnagyobb magyarországi gyógyszergyár a Jó Pásztor Alapítványnak egy több mint 250 000 dollár (50 millió forint) értékű gyógyszerkészletet ajánlott föl kárpátaljai segélyként. Ebből mintegy 20 millió forint értékű szállítmányt indítottunk útra Beregszászba. A szállítást kérésünkre a Baptista Szeretetszolgálat vállalta. Talán nem kell mondani, hogy ez a nem mindennapi adomány óriási segítséget jelent a határon túl élő magyar közösségnek. Az akció szervezése közben újra megtapasztaltuk, hogy az Úr előttünk jár, kapukat nyit a lehetetlenség falán. Az, hogy ez a kapunyitás nem gyakrabban történik, a mi tehetetlenségünkön is múlik.

A történet úgy kezdődött, hogy gyülekezetünk egyik tagja, aki a gyógyszergyárban dolgozik, megadta nekem az egyik igazgató telefonszámát. Fölhívtam. A titkárnőjével tudtam csak beszélni, aki egy másik osztályhoz irányított. Onnan tovább „passzoltak” és így ment ez egy ideig, míg végül egy kellemes hangú férfi az export osztályon azt mondta: „írja le a kérését és küldje el”. Fél óra múlva ott volt a fax. Egy óra múlva a kezemben volt a válasz, egy ajánlat: 50 millió forint értékű gyógyszerrel, ajándékba. Amikor megegyeztünk, hogy ebből most 20 millió forint értékűt tudunk továbbítani, megjegyeztem, hogy ilyen gyors ügyintézésel Magyarországon még nem találkoztam, és megkérdeztem, hogy mi ennek az oka. Csendesesen azt mondta: „talán az, hogy én is Kárpátalján születtem”. Úgy tűnik, akkor egy csónakban evezünk – mondtam. Igen, volt a válasz... és mi tudjuk, hogy ebben a csónakban ott van velünk a mi Urunk is!

*

Magyar baptista családoknak – személyre szabottan – viszünk élelmiszer-csomagokat és gyógyszert. A lapunkban meghirdetett akcióra eddig 96 000 forint érkezett. Ehhez jön még a dec. 10-i jótékonysági hangverseny bevétele, és az addig érkező adományok. Szeretettel kérjük olvasóinkat, hogy lehetőségük szerint támogassák továbbra is ezt a missziót! A Kárpátaljai segély-akciók folyamatosak!

– K. M. –

Katedrálisok és panelházak

Katedrálisok: a középkori építészet csodás alkotásai. Egy-egy katedrális ma is impozáns, időt álló. Titka: kemény kőből építették, és több emberöltőn keresztül. Az építők nem a mának, nem a saját dicsőségnek emelték, egyik generáció a másiknak adta át a stafétát, míg elkészült a nagy mű.

Körülbelül fél évezreddel később: kommunista diktatúra, a tömegbefolyás biztosításához gyors eredményt kell felmutatni, ennek egyik vonatkozása: panel elemekből épült gyors lakóházak. A szomszédok zaja áthallatszik, az épületek harminc év leforgása alatt teljesen és felújíthatatlanul elhasználódnak, életveszélyessé válnak. A rezsim pillanatnyi sikerét szolgáló álmegoldások, később beálló megoldhatatlan problémákkal.

Gyorsan növekvő gyülekezetek, „sztár prédikátorokkal”. Lángoló lelkesedés, hiteli ismeretek nélkül és az arra való törekvés nélkül. A számok bővölete a józanság rovására. Hatalmas önbizalom és minden, a gyors sikereket kétkedve fogadó hitetlennek nyilvánítása.

Történelmi tapasztalat: gyorsan, a lelkesedés hevében alakult gyülekezetek. Valaha, a kezdetnél nagy létszámok, nagy lelkesedés, mélységes önbizalom. Alig egy emberöltő elmúltával üres padok, belső szétziláltság, kicsinyes marakodás, néhol megszűnés.

Nem kellene jó alapra, jó anyagból, lassabban de hosszú távra tervezve, nem a személyes dicsőségre hajtván és az utókornak fejetlenséget hagyva missziózni?

Kotmájér Mihály

HIT ÉS KULTÚRA

Emlékkiállítás Vámospércsen

Az esős, borongós novemberből szinte jólesik visszatoppanni a virágzó tavasz és pompázó nyár hangulatába, mikor belépünk a vámospércsi Művelődési Ház nagytermébe, ahol kiállítás nyílt a város szülőtte, *Bodó Fábián Ilona* emlékére. A kiállítás december 5-ig megtekinthető.

A gazdag életműből kiragadott csekély számú, 20 kiváló alkotás mindegyikét az a sajátos művészi látásmód jellemzi, amelyből a szépség, nyugalom, derű, a tisztaság árad. Vásznonra varázsolt csendéletei megragadják a látogatót, szinte érezzük a virágok illatát.

Ilona eredetileg nem festőnek készült, de tehetsége sok irányba tört utat, és mindehhez megszerezte és tökéletesítette a kifejezés eszközeit is. Iskolai éveit Pécelen kezdte, majd szakirányú középiskola után a budapesti Iparművészeti Főiskolán szerzett diplomát textil szakon. Itt találkozott *Bodó Sándor* festő- és grafikusművésszel, akivel egy életre szóló kapcsolat, házasság született. Nehéz lenne meghatározni, hogy művészetük hogyan hatott egymásra, mert alkotásaikat a saját belső meglátás jellemzi. A témaválasztás is különböző, de közös bennük a hit, a belső meggyőződés.

A kiállítást megelőzően istentiszteleten vettünk részt a baptista imaházban. *Sinka Csaba* lelkipásztor testvér gondolatait a Példabeszédek könyvéből idézte (12:3). „Nem áll szilárdan a bűnös ember, de az igazak gyökere mozdíthatatlan”. Ezek a gyökerek nemcsak a táplálékot továbbbítják, hanem a támaszt is adják a megmaradáshoz. „A néhány év alatt, amióta itt szolgálok Vámospércsen, többekkel találkoztam, akik azért jöttek el, mert a gyökereik ide nyúlnak vissza. Itt voltak *Pannonhalmi Béla* lelkipásztor rokonai, unokái, hogy emlékeiket ápolják. *Nagy Sándor* testvér gyermekei is eljöttek már, hogy gyermekkorukra emlékezzenek. Kedves vendégeink, akik most közöttünk vannak, szintén egy gyökérhez táltak vissza. Itt szolgált egy lelkipásztor elődöm, *Fábián Miklós* testvér is 1925–34-ig és az ő gyermeke az, akire ma emlékezünk.” 2Mózes 35. részéből idézte: „Mindazok az asszonyok, akik értettek hozzá, saját kezükkel fonták meg, és megfonva hozták el a kék és piros bíbort, a karmazsin fonalat és lenfonalat.” A szent sátor építéséről van szó ebben a fejezetben. A felolvasott igeszakaszban pedig asszonyokról, akik hozzáértő módon fonták meg a sátorhoz szükséges fonalakat. Ilona néni nem fonalszövésessel foglalkozott, ám mintha hasonlítana ezekhez a asszonyokhoz.

Hozzáértő módon, figyelve a szép arányokra, színekre, így alkotta meg műveit.”

A gyermeklélek fogékony. *Bodó F. Ilona* kisgyermekként nagyon kedvelte a színes szalagokat, selymeket, textíliákat. Képzletvilága már akkor tele volt színekkel. Saját írásában így pillant vissza: „Négyéves lehettem, amikor meg-

Tárlatmegnyitó – közönség

Dr. Tanka László, Szabóné, Vrancsik Éva és Szamosszegi Bodó Sándor

Tablókép – a Vámospércsi Baptista Gyülekezet 65 éves jubileuma

Pannonhalmi Béla és neje síremléke

kérdezték, hogy mit szeretnék születésnapomra. Színes szalagokat, évekkel később színes ceruzákat, majd sokszínű vízfestéket kértem. Szerettem nézni az úszó felhőket a kék égbolton és beleképzeltem szalagjaimat, ahogy tekerednek, csavarodnak, repülnek, különböző mintákat, színhatásokat alkotnak.”

A péceli évekre is történt utalás. *Mikesné, Nagy Angyalka* meleg szavakkal idézte fel gyermekkor egyik meghatározó karácsonyi élményét, amikor Fábián Ilona csoportjelenetet rendezett Jézus születéséről és a hitelesség kedvéért korabeli keleti és római öltözékekbe bújtatta a jelenet szereplőit. Abban az időben a lelkipásztor nagypapa Vámospércsen is hasonló bibliai csoportjelenetekbe vonta be az ifjúságot, így is evangélizált. Szívesen emlékezik a Pannonhalmi nagyszülőknél töltött vámospércsi nyári szünidőkre, a felhők különös játékára, a táj szépségére, melyekre a nagypapa hívta fel figyelmét. Mint mondta, külön ajándéknak tekintti, hogy az emigrációból való hazatérés után többször találkozhatott Ilonával a bölcs, lényeglátó, erős lelkű, rendszerető, az időt jól kihasználó kedves asszonnyal, kitől sokat tanult. Örül, hogy nyomon kísérhette hazai művészi elismerését a sok szép tárlaton. Elmondta, hogy Ilona hirtelen halála nagyon megrendítette, de vigasztaló az a tudat, hogy műalkotásaiban és írásaiban továbbra is közöttünk él. Ő most már – saját írását idézve – végső otthonában az Úrhoz közel a Mennyeieknél van.”

Istentisztelet után valamennyien átvonultunk a kiállításra, melyet *dr. Tanka László* a Panoráma Magazin főszerkesztője nyitott meg. Mint a Bodó házaspár jó barátja, meleg szavakkal emlékezett a város szülőltérré, aki hosszú évtizedek után, egy párját ritkítóan sikeres

amerikai karrier után, sajnos, most már csak művei által, hazatért szülőföldjére. A méltató szavak után *Szabóné, Vrancsik Éva* a Művelődési Ház igazgatója köszöntötte a kiállítás díszvendégét, *Bodó Sándor* festőművészt, és köszönetet mondott a kiállítás létrejöttéért és a gyönyörű virágcsendéletért, melyet *Fábián Ilona* emlékére *Bodó Sándor* a városnak adományozott. A tárlat megtekintését mindenkinek figyelmébe ajánljuk.

Mikes András

A beslani túsodrma sebei lassan gyógyulnak

Egy beslani család Pesterzsébeten

A halál oka tarkólövés. Az áldozat életkora: 10 év. Az elsőszülött fiút gyászolják – a szülőkön és a rokonokon kívül – testvérei, a kisebbek, négyen, a Beslani Baptista Gyülekezet és sokan mások.

Az édesanya, édesapa és a négy életben maradt gyerek november 14-én vasárnap délelőtt a Pesterzsébeti Gyülekezetben hallgatta az igét – amit akkor Tenkely Béla lelkipásztor testvér hirdetett, mivel az albertirsai gyülekezet végezte a szolgálatokat egész nap, viszonzva az erzsébetiek korábbi látogatását.

A beslani vendégek Szenczy Sándor testvérrel és egy grozniji házaspárral érkeztek, akik a szeretetszolgálat munkatársai.

Almási testvér meleg szavakkal köszöntötte őket, kifejezve együttérzésünket irántuk és a többi gyászoló iránt. Az áldozatok száma több mint 350, legtöbbszörük

Szenczy Sándor, Axar Dzioev, Irina Dzioeva, Almási Mihály és a gyerekek: Alan, Alina, Márk (aki maga is túsó volt), és Tabina. (A kép a pesterzsébeti istentisztelet után készült az imaházban)

Alan a zongoránál. Ő épp olyan szomorú szemű, mint az édesanya, Irina

A két kislány az orgonát próbálgatja

A játszószobában is csak alig-alig oldódik a feszültség

gyerek, a sebesülteké 700. A baptista lelkipásztor öt gyermeke közül négyet megölték, az ötödik megsebesült. Beslanban – mint annyi más helyen – elszabadult a pokol...

Az istentisztelet végén a gyászolók – a lelkipásztorokkal együtt – a templomajtónál álltak. Megható volt látni, ahogy a gyülekezet tagjai könnyes szemmel ölelték magukhoz a távoli testvéreket, simogatták a négy gyereket, és a régi orosz órák emlékei közt kutatva keresgéltek egy-két bátorító szót. Gondoljunk rájuk imádságban!

– Erzsébeti tudósító –

Olvasóink írják

Az elmúlt hetekben a legkülönfélébb településekről érkeztek olvasói levelek szerkesztőségünkbe, Váctól Békéscsabáig, Csörögőtől Debrecenig, vagy éppen Budapesttől az afrikai Zimbabweig. Kezdjük a legtávolabbiakkal!

Afrikai szegénység

Zimbabwe, hivatalos nevén a Zimbabwei Köztársaság Dél-Afrikában található, Magyarországnál négyszer nagyobb, tizenegy és fél millió lakossal. A munkanélküliség – a hajdan virágzó országban ma 50–60%. Fővárosa Harare. A második legnagyobb város Bulawayo. Itt az agglomerációt is számítva mintegy fél millió ember él. A város neve a vérzivataros történelemre utal, jelentése: „a gyilkolás színhelye”. Soka zulu vezér az anyja halálát nem kellően meggyászolókat itt gyilkoltatta le tömegesen.

Ebben a városkában él egyik levélírónk. Tőle idézünk.

„Kedves Lelkipásztor Úr!

Nagyon szépen köszönöm a Jó Pásztor újságot. Örömmel olvassuk, nagyon örülünk, mert itt nincsen evangéliumi újság... Zimbabwe nemzetközileg mindenből ki van zárva. Nagyon rossz a helyzet... Én tizenöt éve élek itt, ide jöttem férjhez. Két lányunk van, 19 és 12 évesek. Sok nehéz próbán mentem át, de örömmel mondhatom, hogy a szenvedés öröme válik át, mert Isten szeretete nem engedi, hogy a szenvedésé legyen az utolsó szó! Ha néha tudnak küldeni Jó Pásztor újságot, örömmel olvassuk... Testvéri szeretettel: – aláírás –”

A levélben volt egy kérés is, amit teljesítettünk.

Olvassa a család

A következő részlet egy kiskunhalasi olvasónk leveléből való, amelynek igei mottója a Zsolt 77:12–15.

„Kedves Testvérek! Nagyon szépen köszönöm a „meglepetés” Jó Pásztor újságot és a küldött könyveket. Ezek nagyobb értékűek, mint amivel én hozzájárulhatok az alapítvány munkájához.

Majdnem mind kiolvastam már. Az újság is nagyon jó lelki olvasmány. Köszönöm, hogy gondoltak rám, ill. ránk. Családomnak át szoktam adni olvasásra és megbeszéljük.

Alkalmanként szívesen támogatom az alapítványt, habár csekély összeggel is, mint kisnyugdíjas...

Az Úr Jézus gazdag áldását kívánom az újság szerkesztőségére. Testvéri üdvözléssel: – aláírás –”

Idősek a gyermekekért

A következő sorok a fóti idősek otthonából érkeztek:

„Tisztelt Szerkesztőség!

A Jó Pásztor újságot legyenek szívesek csekkel együtt mindig megküldeni. Most kaptam egyet. Nagyon tartalmas és jó. Az újságban szereplő tiszaföldvári házaspár gyermekeinek a hónap végén szép játék- és ruhanemű csomagot küldök, amit az idősek otthonában állítunk össze... és ennek a házaspárnak fogok küldeni pénzt is: – aláírás –”

Nem volt hiabavaló legutóbbi számunkban a fölhívás! Szabó Mihály testvérék eddig öt csomagot kaptak és a gyermekklub támogatására is érkezett 7500 forint. Köszönjük.

Csehországi üdvözlét

Ústi nad Labem egy gyönyörű város az Érchegeység és a Cseh-középhegység közötti medencében, az Elbába ömlő Bilina folyó torkolatánál

A képeslap hátoldalán ez olvasható: „Szeretettel közlöm, hogy a Jó Pásztor lapot megkaptam. Terjedelmes és építő. Az Úr áldjon meg benneteket az Ő szőlőjében végzett munkátokért! Imádkozom értetek, testvéretek az Úrban: – aláírás –”

Kedves Almási Testvér!
Isten áldását kívánom munkájukra!

Én most kéréssel fordulok a szerkesztőséghez. Az én meglátásom szerint nagy hiba, hogy a nyugalomnap megszenteléséről nagyon kevés szó esik, még új tagok felvételekor is, de a régi tagok is ugyanúgy mennek vasárnap is vásárolni a boltokba, mint hétköznap. Egy testvérnő arra hivatkozott, hogy az Úr Jézus is dolgozott szombaton; ő is vásárol vasárnap. És sajnos most is látom, hogy imaházból kijövet mennek be vásárolni akár piacra, akár üzletbe. Szomorú. Nagyon szépen kérem, essen szó erről a kedves lapomban, hátha valaki felfigyelne rá.

Amikor szüleim 1925-ben megtértek, komolyabban vették a nyugalomnap megtartását. Pi. vasárnap nem adtak-vettek, szombaton igyekeztek minden szükséges dolgot elvégezni, amit nem sikerült, az maradt a következő hétre. Tudom, még vannak olyan idős prédikátor testvéreink, akik ezt meg is élték, szépen kérem, foglalkozzanak e témával. Ne csak az legyen fontos, hogy bemerítkezzenek a fiatalok, hanem az is, hogy ismerjék meg a gyülekezeti rendet, amibe ez szorosan beletartozik.

Más téma: Én másoknak is megmutattam a lapot és meglepődtem, hogy megütköztek, mondván, ez veszélyes lap, szaka-

dásról szól és ezt káros olvasni. Én ettől független olvasom és terjesztem, mert tudom, hogy nagy szükség van megújulásra és ez a lap ezt a célt szolgálja...

Testvéri üdvözlettel: egy hű olvasó

Természetesen egyetértünk azzal, hogy a nyugalomnap megszentelése – úgy is mint bibliai parancsolat, úgy is mint baptista hagyomány – igen fontos. Valóban jó lenne – egyebek mellett, – ezt is komolyan venni. Lehet, hogy lapunkban is kitérünk erre a témára a közeljövőben. – A szerk. –

A következő levélrészletet az író hozzájárulásával nevével együtt közöljük. Reméljük, hogy az illetékesek is olvasni fogják és megvizsgálják, hogy Csabacsűdön, ahol van imaház és egy-két testvér is, lehet-e egy új plántálást kezdeni?!

»Kedves Gerzsényi Testvér!

Két hete kaptam gyülekezetünkben egy

házirol, értesítse a szerkesztőséget». Nem hagyott nyugodni ez a felhívás, mert sajnos tudok, már 5 éve bezárt imaházról, mégpedig Csabacsűdön. Én már ezt jeleztem illetékes testvéreknek, de valahogy nem hagy nyugton a dolog.

Én 42 évig éltem ott. Férjem, Sándor Pál volt a gyülekezet vezetője és gondnoka. Ő 1998-ban meghalt. Én vettem át tőle a feladatokat, mivel az imaház mellett laktunk. Mivel lakásomat nem tudtam egyedül fenntartani, egyik húgommal 1999-ben Békéscsabára költöztünk, azóta az imaház zárva van.

Nem tudom, lesz-e értelme ennek a levelemnek, de úgy éreztem, ezt meg kell írnom, mégpedig Gerzsényi Testvérnek, mint a levelezési rovat szerkesztőjének. A továbbiakat az erre hivatott Testvérekre bízom. Csak az fáj, hogy ottmaradt egy szerényen, de szépen berendezett imaház, még akkor használható harmóniummal és úrvacsora készlettel, ami Kondorosra került megőrzés

A csabacsűdi bezárt imaház

„Jó Pásztor” című folyóiratot. Mindig örömmel, érdeklődéssel olvastam az ország ügyeiről, eseményeiről stb. Különösen, ha olyan személyekről is olvashatok, akiket személyesen is ismertem, úgy mint Marsal testvért, Gerzsényi testvért, akinek édesapját is személyesen ismertem a konferenciák alkalmából...

Az készített az írásra, hogy az egyik cikk végén azt olvastam, idézem „ha tud valaki elhagyott, megmentésre váró ima-

végett. Még az utolsó évben a kerítést is felújítottuk, a gázt is bevezettük. Ennyi, amit az imaházzal kapcsolatban tudok.

Ha ezt a Testvérek megértik és tudnak tenni valamit, nagyon örülnék.

Ehhez kívánok és a többi feladatokhoz is sok áldást és előmenetelt az Úrtól.

Őszinte testvéri szeretettel és üdvözlettel:

Sándor Pálné

Békéscsaba, 2004. okt. 27. «

VISSZHANG

Szeretnék néhány gondolatot egy, a Jó Pásztor 2-3. számában közölt cikkel kapcsolatosan leírni. A cikket Balavány György írta. Amit írt, arra igen nagy szükség van, és megfogalmazta azt, amit kimondatlanul nagy teherként hordok a szívemen. A cikk a Lapszemle rovatban jelent meg a következő címmel: Második áldás, Jézus-felvonulás, avagy a posztmodern kereszténység nagy kísértése.

A felvonulásra egy könyvjelző méretű felhívást egy társam nyomott a kezembe csillogó szemekkel még akkoriban. Elfacsarodott a szívem. Lám, Isten azonban csak néhány hónapig váratt, míglen a könyvtárban rá nem bukkan-tam a lapjukban erre a cikkre.

A posztmodern elveszettekhez küldi az Úr a posztmodern misszionáriusokat és evangélistákat, ha vannak ilyenek. Ha vannak olyanok, akik a Hősök tere helyett legalább ekkora ráfordítással a megbánás helyére hívnák a tömegeket. Mert nem hősködére hivatott az Isten képére teremtett ember, hanem engedelmességre.

Ha vannak olyanok, akik tudják, hogy sokan nem teszik be a lábukat semmilyen keresztény felekezeti összejöveteli helyre, de azonnal kaphatók, hogy kimenjenek a Hősök terére. Mégiscsak jobb hősként élni meg még a nyomorúságot is, mint megalázkodni Isten hatalmas és szent keze alatt.

Mi, megmentett, megszentelt egykori és gyakran még most is hősködő hívők, miért nem látjuk, hogy kell bánni egykori önmagunkkal? Ránézni a Hősök terén burjánzó tömegre, és benne meglátni elveszett önmagam, testem és vérem, egy belőlem kiszakított darabot, ami elvész ott a Hősök terén. S míg ott tombol és dübörög a zene, vajon hányan térdelünk ott-hon, csendben kérve az uraknak Urát, hogy karját mentésre emelje. És ebben az emelésben kapjon fel minket is, és vigyen oda, ahova akarja, oda egészen a megbánás helyére, ahol leomlanak a hősi álarok, és a szívig hatol a mennyei tekintet.

A Hősök terére menetelő tömeget megmenteni hív az Úr. Hív, hogy tűzből kikapott üszkös szállhassanak belőle fel Hozzá a mennybe...

Ki az, aki leleplezi a lidércfényt a már de-les tekintetek előtt? Van-e út a Hősök teréről a megbánás helyére?

Bár vonhatna minket Krisztus annyira a közelébe, hogy tömegek mozduljanak rá és forduljanak vissza a Hősök tere felől a megbánás helyére!

– Dá –

„Mindig van miért hálát adni” II.

Amikor a bátyám, László elolvasta múltidéző novellámat a „JÓ PÁSZTOR” 4–5. számában, azonnal felhívott telefonon, és elmondta sietve, hogy folytatása is van ennek a történetnek. Ő ugyanis megörökölte édesapánktól ennek az orosz katonának a lakcímét, és írt egyszer egy baráti-testvéri levelet Harkovba. Ez a cím azóta – sajnos! – elkallódott, de Laci bátyám a következőkre emlékezik:

Valamilyen Pavelnek hívták a fiút. Szóval, ez a Pali nevű kiskatona eljött hozzánk vasárnapi ebédre, a megállapodás szerint. Éppen disznótoros ebédre került sok akkor a Mennyei Atya jóvoltából. A hadikosztont kiéhezett, ösztövért alkatú Pável igen belefelejtkezett az étkezésbe, mert degesz-

re ette magát a szokatlanul zsíros és tápláló, magyaros „disznóságokból”. Rettenítő gyomorrontást kapott. Bekerült az aleggység kórházába. Két hétig nyomta az ágyat, eddig tartott a gyógyulási folyamat. Eközben az alakulatát továbbvezényelték, ki a tűzvonalba... Megrendülve írta levelében később, a háború után, hogy csapattársai egytől egyig odavesztek abban az ütközetben. Egyedül ő maradt életben, Isten különleges közbelépése folytán. Erre is igaz hát a cím: Mindig van miért hálát adni!

Még azt is elmondta László, hogy Pável testvér – visszatérve a harkovi gyülekezetbe, ahol őt már évekkal előbb bemerítették – az Úr hűséges és hálás szolgálója lett és ma-

radt. Nem sok idő múlva diakónussá avatták, ebben a lelki munkakörben tevékenykedett évtizedeken át az ottani baptista közösségben. Az alkalmi kapcsolat – sajnos! – nem folytatódott Pál atyánkfíával. Az én számításom szerint még élhet, valahol Ukrajnában.

De hogy az isteni gondviselés élő tanúja volt mind a családjában, mind a gyülekezetben, afelől semmi kétségem sincs. Közös tapasztalatunk ugyanis Oroszországban és Magyarországon egyaránt, amit Pál apostollal együtt vallunk: „Tudjuk, hogy akik Istent szeretik, azoknak minden javukra szolgál, azoknak, akiket elhatározása szerint elhívott” (Róm 8:28).

Gerzsenyi Sándor

MEGHÍVÓ

**Karácsonyi Jótékonyági Hangversenyt
rendez a
JÓ PÁSZTOR ALAPÍTVÁNY
és a BUDAPESTI BAPTISTA EGYHÁZKERÜLET
2004. december 10-én, pénteken
a PESTERZSÉBETI BAPTISTA TEMPLOMBAN
este 7 órakor**

(Budapest XX., Ady E. u. 58.)

**kárpátaljai magyar baptista családok, gyermekek
és a magyar misszió támogatására.**

**A koncerten közreműködik a
Baptista Egyház Központi Énekkara,
valamint neves hangszeres és énekes szólisták.
Vezényel: Oláh Gábor karnagy**

Az est során Pachelbel, Bach, Liszt, Mendelssohn, Lisznyay, Gárdonyi művei és baptista karácsonyi énekdolgozások hangzanak el.

A kórus és a föllépő művészek a teljes bevételt élelmiszer, gyógyszer és karácsonyi ajándék-csomagok kijuttatására ajánlották föl. A missziókerület és az alapítvány közösen szervezi a jótékonyági akciót. A belépés ingyenes és a hangverseny után gyűjtjük össze az adományokat.

Minden segítőkész érdeklődőt szeretettel várunk. Akik nem tudnak eljönni, de támogatni szeretnék ezt a missziót, adományukat a mellékelt csekken is elküldhetik „Kárpátalja” megjelöléssel! Segélyakciónk folyamatos.

ÚJ ÉV

Mit hoz az év? Nincs bennem gond, félelem.
Szeretnék hálát adni mindenért szüntelen.
És teljes szívvel járnai szent utadon
akkor is, ha nem értem, miért a fájdalom.

Egyszerűen hiszek és nem tágitok.
Igéd az enyém marad, boldog titok!

Mit hoz az év? Kegyelmet!
Újat, sokat!
Hordoz, segít a célig és tisztogat.
Szánó szerelmed újra Felém ragyog,
Hisz tudod: kicsiny, gyenge gyermek vagyok.

Indulok bízva, bátran,
Új év fogad.
Add, hogy szüntelen lássam szent arcodat!

Moderson – Túrmezei Erzsébet

Szerkesztői üzenet

Ezúton is szeretnénk megköszönni Kedves Olvasóinknak, hogy adományukkal támogatták alapítványunk munkáját. Néhányan megküldték adószámukat, nekik a megfelelő időben küldeni fogjuk adócsökkentő visszaigazolásunkat. Szeretettel kérjük, azon olvasóinkat, akik adócsökkentő tényezőként tudják érvényesíteni az alapítványunk részére befizetett összeget, szíveskedjenek adószámukat velünk írásban közölni, ha lehet, még ez év folyamán, december 31-ig bezárólag.

Levélcím: 1751 Budapest, Pf. 279
Fax: (06-1) 283-1413.

Az adóbevallásnál felhasználható visszaigazolást 2005. január végén postázzuk.

Hálával gondolunk azokra a Testvérekre, akik segítik munkánkat, és lehetővé teszik a Jó Pásztor rendszeres megjelenését, és azt, hogy olyan Testvérekhez is eljusson – határon innen és túl –, akik nem tudnak hozzájárulni a költségek fedezéséhez. A „Jó Pásztor”-t ezután is ingyen küldjük mindazoknak, akik kérik. Adományokat szívesen fogadunk az Úr iránti hálával és az adakozók felé való köszönettel.

1%

**A JÓ PÁSZTOR Közhasznú Alapítvány
adószáma: 18696619-1-13.**

**A szintén közhasznú Napsugár Gyermeimentő Alapítvány
adószáma: 19175955-1-13.**

Mindkét alapítvány jogosult arra, hogy fogadja a befizetett adó 1%-át. Jelen számunkhoz mellékelünk 2 db rendelkező nyilatkozatot. Szeretettel kérjük olvasóinkat – ha támogatni szándékoznak valamelyik alapítvány misszióját –, hogy *vagy az egyik, vagy a másik* rendelkező nyilatkozatot minden változtatás nélkül csatolják adóbevallásukhoz.

A mellékelt csekk felhasználható mindkét alapítvány támogatására, valamint a meghirdetett célgyűjtésekre is. (A csekk jobb felső sarkán jelezhetjük az adomány célját!) Ezúton is köszönjük – ahogy azt levélben már megtettük – az adományokat. Kívánjuk, hogy az Úr gazdagon pótolja vissza mindazok szeretetét, akik nemes áldozatot hoznak nemes célokért.

Gerzsenyi Sándor:

Sietek leborulni

A székesegyház nagy harangja
S a kicsi csengő csöpp kis hangja
Ma ezt hirdetik: megszületett
A betlehemi király-gyermek.

Nincs neki hófehér pólyája,
Nincs bölcsője, csak jászol-ágya.
Ha hajnaltájban fájni látnák,
A jószágok mind körülállják.

Csupán Mária sejtí róla,
Hogy ő a világ Megváltója.
A három király épp most zörget,
Amonnan meg pásztorok jönnek.

Sietek én is leborulni,
A jászol előtt porba hullni:
Éltessen Isten, kicsi vendég!
Ha király vagy, apródod lennék.

Eljött a Világosság!

Különösen sötét éj volt,
De fönn csillagos az égbolt.
Most hirtelen mi világít?
Ústökös csóvája látszik.

Ritkaság az ilyen csillag.
A juhockák szeme csillog.
Majd bégetnek, majd remegnek,
Majd meg moccanni se mernek.

Felserken az öreg pásztor,
Próbál lábra állni párszor,
De az ő térde is reszket:
Az egész nyáj odaveszhet!

Nagy fényesség, égi zene...
Cselekedni mit kellene?!
A fény előtt földre roskad,
Hallgat és néz, nem tud jobbat.

De a mennyből szózat hangzik,
Angyalkórus hangja hallik:
Ne féljete! Földre szállott
A Megváltó. Legyen áldott!

Ő a váltás, ő a béke,
Minden bűnös menedéke
Dicsőség a magas égnek!
Általa miénk az élet.

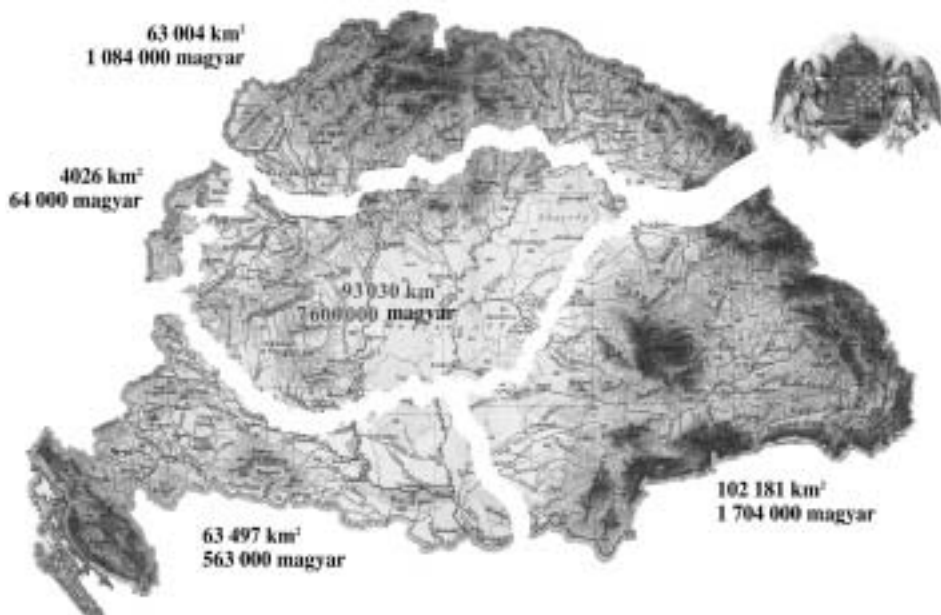
NÉPSZAVAZÁS

84 év óta a trianoni békediktátum áldozata egész nemzetünk. Elveszítettük az ország területének 2/3-át, a népességnek pedig felét. Összehasonlíthatatlanul nagyobb vesztesek azonban azok, akik a határon kívül rekedtek, kisebbségi sorsra jutva. Sajnálatos módon mára kettészakadt az ország. Vannak, akik nem képesek fölfogni, mert nem akarják – egyéni vagy csoportérdekük miatt – hogy ma, amikor végre lehetővé vált a határokon átnyúló nemzetegyesítés, nem tehetjük meg, hogy az anyaországról leszakított, sokat szenvedő magyar testvéreink ellen szavazzunk, aki ugyanis nemmel szavaz, az ezt teszi. Akkor se tehetnénk ezt, ha sok pénzünkbe kerülne. A németek egyenként vásárolták meg nemzet-testvéreiket Romániától – és sorolhatnám. Ha a környező országok valamelyikében háború dúlna, gondolkodás nélkül meg kellene nyitni a határokat, és minden magyar testvérünket befogadni. Ma erre nincs szükség, de azt jeleznünk kellene, hogy van még anyaország, mert ha nemmel szavazzunk, aligha gondolhatjuk, hogy még az vagyunk. A „berlini fal” lebontásában közreműködött a

magyar politika. A sokkal régebbi és sokkal hosszabb tragédiák sorozatát eredményező „trianoni fal” mért annyira fontos? Talán azért, mert a nemzetől elszakadt a politika?

A december 5-i népszavazás arról szól, hogy van-e még egyáltalán nemzet e hazában, vagy csak nép van, amely nyájként terelhető bármerre, akár a veszébe is. Egy globalizálódó világban óriási médiatámogatás mellett nem len-

„kampány-közzgazdászok” – aminek egyébként semmi alapja sincs, hisz lehet olyan törvényt alkotni, mely úgy szabályozza a kettős állampolgárság intézményét, hogy az egyetlen fillér plusz költséget sem jelent egyetlen hazai magyarnak sem – a hívő ember erkölcsi kötelessége félretenni az önzést és igennel szavazni. Ezzel valami kis mértékben kárpótolni tudjuk – legalább erkölcsileg – azokat, akik egyik napról a másikra idegen országban találták magukat Trianon után – pedig esetleg ki se léptek a falujukból, városukból – elveszítve országukat, állampolgárságukat, biztonsá-

ISTEN VEZET

Szememmel én vezetlek téged,
Amerre mégy, veled megyek.
Útat török, s nem árthat néked
Sötét völgy, vagy zordon hegyek,
Járj szárazon, vagy víz felett,
Orcámnak fénye hűn vezet.

Szememmel én vezetlek téged,
Kegyelmem is hűn támogat;
Nem engedem inogni lépted,
Bátran rám bízhatod magad,
Pusztákon át a mennybe fel,
Erős karom hordoz, emel.

Szememmel én vezetlek téged,
Beváltom az ígéretet,
Ha napra nap jön, évre évek,
Ha szép napot ború követ,
Míg élted földi útja tart.
Megláthatysz színről-színre majd.

Ford: Vargha Gyuláné

ne ez nagy csoda, csak nagy szégyen. Aki még nem élt más országban – akár milyen demokratikusban is –, annak fogalma sincs arról, hogy mit jelent idegennek lenni az idegenben. Mennyivel rosszabb idegennek lenni a szülőföldön, „bozgornak” vagy másnak!

„Az egyház ne politizáljon!” – mondják gyakorta. Politika és politika között azonban különbség van. A politika szó a város (polis) jobblétéért való tevékenységet jelent. Így viszont kötelező politizálni az egyháznak. Ha kitér ez elől a felelősség elől, ige ellenesen cselekszik és Istennel kerül szembe (vö. Jer 29:7: „Igyekeztek a városnak jólétén...”.) A nemzet jólétéért való munkálkodás helyes, sőt kötelező politika, csakhogy attól már elszoktunk, hogy a politikusok többsége ezt tenné. Ami tehát a népszavazást illeti, akárhány száz milliárd forint plusz költséget számolgatnának is ki a

gukat, és eszik azóta is a kisebbségi lét, olykor az üldöztetés keserű kenyerét.

Tessék belegondolni! Ha holnap reggelre hét megyénk maradna és a többit elcsatolnák, ugyanígy gondolkodnának azok, akiknek családtagjai az elcsatolt területen élnének, csak úgy belenyugodnának, és ha lehetőségük lenne (mint ahogy nekünk ma van) nem jeleznék legalább, hogy együttéreznek azokkal, akiket elszakítottak?!

Erről van itt szó és nem másról. Van-e bennünk együttérzés, vagy teljesen tönkretette minden pozitív erkölcsi értékünket a korszellem?! Nos, ha van bennünk nemzettudat és ebből fakadó közösségi tudat, keresztyén szeretet, akkor „mindnyájunknak el kell menni” igennel szavazni. – És ez vonatkozik a kórházprivatizációval kapcsolatos kérdésre is.

Dr. Almási Mihály

ADVENT

Tóka Szabolcs
2004, november

F Dm Gm A Dm B^b F/A C⁷ F

1. Lámpából sok van e föl-di vi-lá-gon, El-va-kit né-ha a vá-ro-si fény.
2. Próféták hir-dették szá-zadok ó-ta, El-jön a Mes-si-ás a vi-lág-ra.

Dm F/A Gm A Dm C⁴ C F C/E Dm G C

Am sötétség la-kik sok emberszívben, Is-ten I-gé-je e-gyet-len remény.
Szüksége van ma az em-be-ri-ségnek, Bűntől va-ló tel-jes meg-vál-tás-ra.

F Gm C Cisz⁰⁷ Dm C F C/E Am Dm G C

Csil-lag szár-mazik Já-kóbból egykor, Fény ragyog fel majd a Föld fe-lett.

F F⁷/A B^b C Cisz⁰⁷ Dm F/A C Dm B^b C⁷ F

Jöjj, kövesd hát te is a csillag út-ját, Ál-ta-la Jé-zus-hoz jut é-le-ted.

SZILVESZERI ÉNEK

Mögöttem ködbe vész
a könnyű, a nehéz,
öröm és gyötrem,
kísértés, küzdelem,
bukás és győzelem,
munka, gond, félelem.
Egyetlen drága név
marad csak énvelem:
Jézus!

Elöttem ködbe vész
a könnyű, a nehéz,
öröm és gyötrem,
kísértés, küzdelem,
bukás és győzelem,
munka, gond, félelem.
Egyetlen drága név
ragyog, jövőm, jelem:
Jézus!

Túrmezei Erzsébet

HIT ÉS KULTÚRA Pákozod

Október 16-án Pákozdon a Szent Lukács Nap rendezvénysorozat keretében „Könnyek között van egy mosoly” címmel a római katolikus templomban, valamint a Kossuth Lajos Művelődési Házban egészségügyi dolgozók vallottak hitükről képzőművészeti alkotásokkal, énekel, zenével, verssel.

A meghívón Lukács evangélistáról Hányik János lelkipásztor testvér írt ismertetőt.

Az igényes rendezvényen a baptista hívőket dr. Hernádi Mária (ének) és ifj. Pátkai Imre (zongora) képviselte.

ÉVVÉGI RÍMEK

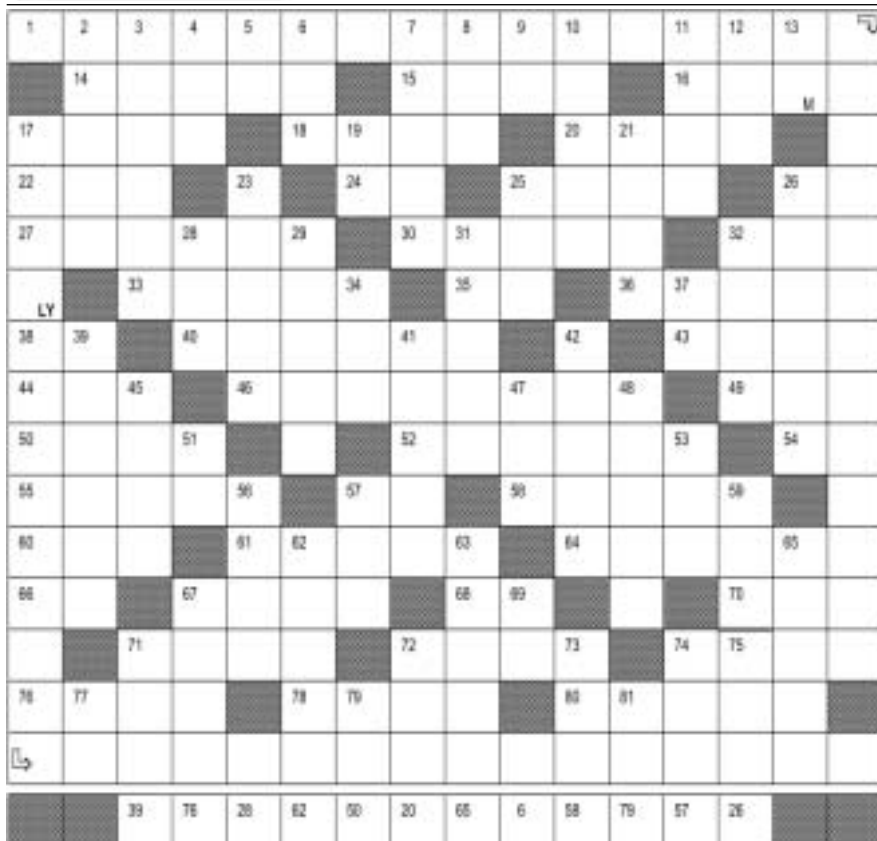
A tél még nem havas,
utat nem vág a vas,
csak hol a hegy magas,
fenn ül a jégkakas.

December elszelel,
újesztendő közel,
nem tudjuk mit hoz el,
nem sejtjük mit visz el.

Új naptár, szűz papír,
még rajta semmi hír;
az újév majd mit ír?
ki nyer? ki sír? ki bír?

Hadd legyen én a jós:
jövők summája, nos:
ha idelenn zajos,
odafenn csillagos.

Weöres Sándor

KARÁCSONYI KERESZTREJTVÉNY

Rejtvényünkben egy bibliaverset rejtettünk el. Megfejtendő a vízszintes 1. (az igevers első része), függőleges 17. (az igevers második része), valamint a különálló sor (az igevers harmadik része), és az igehely.

Vízszintes:

1. Az igevers első része 2. Asztalosság szám 15. A papi törzs 16. Elektromos Művek – rövidítve 17. Gabonát betakarít 18. Minden út vége 20. Becézett Lajos 22. Férfiak angolul 24. Fél rugó! 25. Kicsi 26. Audio-video rövidítése 27. Esti – népiesen 30. A Tízparancsolat hegye 32. A végén ránő! 33. F-fel az elején: keleti női név 35. Hektár 36. Lecsapódott rajta a gőz 38. Kijött betű 40. Ő kente fel az első izráeli királyt 49. Most betűi keverve 44. ...föld, ebből nyerik a bauxitot 46. Bibliai város, ne-

ve lefordítva: a kenyerek háza 49. Az első állatmentő(!) 50. Magasba tart 52. Áron egyik fia 54. Tóga egynemű betűi 55. Letesz 57. A tetejére 58. Irányít 60. Tartóeszköz – fordítva 61. .... foglalja a nevét (hálás) 64. Ebből az irányból érkezett a karaván, akiknek Józsefet eladták a testvérei 66. Személyes névmás 67. ... fiai – nagy természetű híres nép. A 3. betű ékezetét nem kell beírni 68. Zenei hang 70. Ő – angolul 71. Ézsau másik neve 72. Rűth testvére 74. Apósát 76. Nulla 78. Sámuel városa 80. Városparancsnok, aki elárulta Gaal városát Abimeleknek – fordítva

Függőleges:

2. A gyümölcs, amit az apák ettek, és a fiak foga vásott el tőle 3. A fenyő könnye 4. Régi mértékegység 5. Hamis 6. A Tiszába siet 7. A hét vezér egyike 8. KÉA 9. Szív páratlan betűi 10. Lea szolgálója 11. Munka 12. Becézett Elvira 13. Íme 17. Az igevers második része 19. ... -móg 21. A papíra belsejében van! 23. Isai egyik fia, akinek kinézete alapján Sámuel azt gondolta, hogy ő lesz a király 25. Az anagramma kezdete 26. Jeremiás lakóhelye 28. Est betűi keverve 29. ....ámmal 31. Alkotásra ösztönöz 32. Mózes testvére 34. Ausztrália országkódja 37. Bizony 39. Jákób egyik fia, a tizenkét törzs egyike 41. Ez a férfi se-

gített a pusztában történt népszámláláskor a Zebulon törzséből 42. Reszket 45. Szedett a levesből 47. Testrész 48. Márta testvére 56. Mozi idegen szóval 57. Ollós állat 59. Szabálytalanság a futballban 62. Tölgyeséről híres hely 63. A Taj Mahal városába való 65. Az Ézsaiás könyvében leírt napóra jelzője lehet 67. Ezt vonják a keresztünkéből (ragozott szó) 69. Egészséges 71. Vénája 72. Kommandó tagja! 73. Testi-lelki javakban részesít 74. .... Szina – a leghíresebb iszlám orvos a X. században 75. Toll – angolul 77. ...lap, menü 79. Nem igazi 81. „Ü” a táviratban

Beküldési határidő:

2005. január 15.

MEGFEJTÉS

A Jó Pásztor 4–5. számában megjelent keresztrejtvény helyes megfejtése: „A hit elhiszi amit nem lát, és az a jutalma, hogy meglátja, amit hisz.”

Akik megtalálták a helyes megfejtést: Szabó Jánosné, Nagykőrös, – Surányi Pál Istvánné, Dunaharaszti – Lisztes András, Albertirsa – Vasas Margit, Tatabánya – Pásztor Józsefné, Miskolc – Kustán Jánosné, Dunaújváros – Polányi István, Budapest – Tóthné Szűcs Csilla, Békés – Nagy Vilmosné, Komárom – Nagy Vilmosné, Miskolc – Andrásik Andrásné, Felsőpetény – Nagy Lászlóné, Felsőpetény – Köves Gáborné, Gyál – Lukács Péterné, Tét – Szalai Sándorné, Budapest – Kádár Zoltánné, Kiskunhalas.

A könyvjutalmukat postán küldtük el.

Kiadja:
 JÓ PÁSZTOR KÖZHASZNÚ ALAPÍTVÁNY
 PMB 12. PK 60.255/2002/4.

Számlaszám:
 11742252-20061533 OTP Bank Rt.
 Adószám: 18696619-1-13
 Tel.: 06-30/9787-331
 Fax: 06-1/283-1413

Levelezési cím: 1751 Budapest, Pf. 279
www.jopasztor.baptist.hu

Felelős szerkesztő és kiadó: Dr. Almási Mihály
 Irodalmi szerkesztő: Gerzsenyi Sándor
 Zenei szerkesztő: Tóka Szabolcs

Tördelés: rePROCOLOR Kft.
 Nyomás: Mátyus Bt.
 HU ISSN 1786-268X

A JÓ PÁSZTOR

megtalálható az interneten is:

www.jopasztor.baptist.hu